

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

Ulice Kulišská střela
Délka 27min.

**MRTVÁ
SCHRÁNKA**

**KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ**

LEGGIE

**MRTVÁ
SCHRÁNKA**

Kristýna
SNĚGONOVÁ

LEGIE

**MRTVÁ
SCHRÁNKA**

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2022

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2022

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

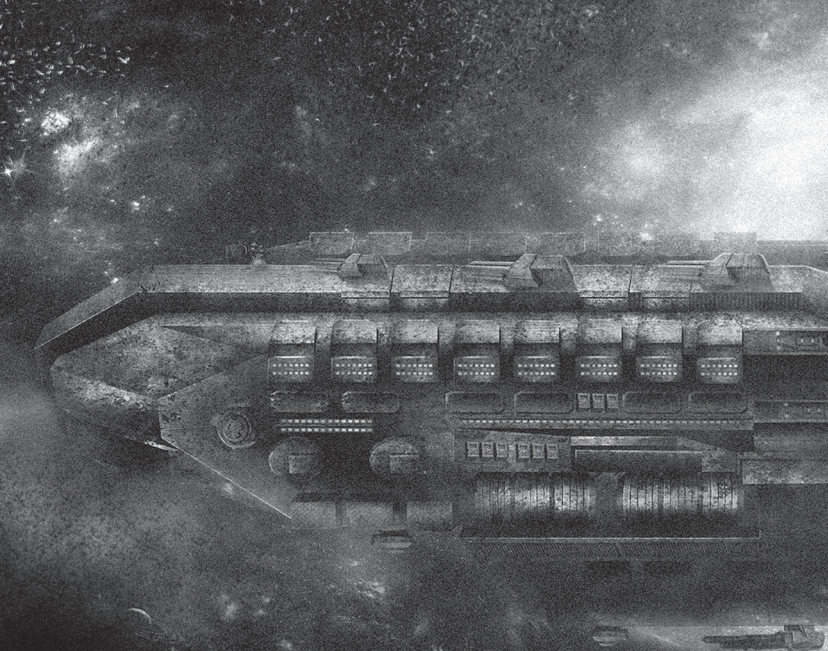
ISBN 978-80-278-0101-5 (print)

ISBN 978-80-278-1265-3 (ePub)

ISBN 978-80-278-1266-0 (mobi)

ISBN 978-80-278-1267-7 (pdf)

*Všem čtenářům, bez jejichž podpory
by se nám Legie nikdy
nepsala tak dobře.*

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotал, ale jemu se podařilo aspoň získat starou

nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, mimozemšťankou Agou, italským veteránem Giuseppem, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiński. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé konečkonců vždycky dokázali překvapit.

Návrat ztraceného syna

Seznam přání, který po sobě nechal Alois Vodička, pilot a technik svobodné lodi Kraksna, nebyl hlavním důvodem k návratu domů. Rád bych řekl, že přání kohokoliv z nás mají přednost před vším ostatním, natož když jsou poslední – ale nebyl. Už jen představa, že se vrátíme na podrobenou planetu, byla šílená, nebezpečná, a především s koncem, co obnášel spíš namletí do separátu než cokoli jiného. A kdyby nebylo mrtvé schránky plukovníka Batisty, která tam byla schovaná a kterou jsme potřebovali, dlouho bych nad takovým podnikem váhal.

Společenství Zemi obsadilo a zohavilo a mohl jsem jen hádat jak, na základě toho, co jsem viděl na ostatních podmaněných planetách. Netušil jsem, kdo na ní zůstal. Otroci jako ti, co umírali na Základně zmaru? Kolaboranti, kterým bylo jedno, jestli slouží nacistickému režimu, nebo zrudám z druhého konce vesmíru, jen když to obnáší možnost vyšplhat po společenském žebříčku aspoň o pár příček nad odsouzence k smrti? Ani jedno z toho nepředstavovalo moc lákavé vyhlídky.

Po úspěchu na Ohmu jsem prožil doslova pár hodin radosti – i když ta spíš nesouvisela s mým novým, a hlavně neplánovaným stavem – a pocitu, že se karta možná obrací. O to studenější byla sprcha, kterou jsem dostal vzápětí.

Už když jsme s Agou přistávali na Kraksně, se mi zdálo, že je něco špatně. Jako by nákladní loď byla jen skoro dokonalá kopie té původní. Skoro, protože jí něco chybělo.

To něco byl Vodička.

Jeho smrt mi oznámila profesorka, která s Gerasimem na Kraksnu dorazila před námi. Když už se to muselo stát, byl jsem rád, že to nechal na ní. Giuseppe zatím neopustil ošetřovnu a Amanda se starala o chod lodi. Možná jí to pomáhalo nepodlehnout žalu, ale i kdyby ne, nikoho jiného jsme neměli. Protože nás v posádce bylo pět a půl, zastupitelnost nebyla naší silnou stránkou, a teprve když mi Danka řekla, že novým pilotem je Amanda, naplno jsem ocenil Vodičkovu prozíravost.

Vždycky jsem si myslel, že se v kokpitu snaží Španělku jen zabavit, protože prohrál sázku o to, kdo se o ni bude starat, aby měla co nejméně času cpát si šroubky do nosu a hrát Baf!, které spočívalo v přepadávání lidí v nejnevhodnějších chvílích, zpravidla ve sprchách. Dokud jsem to sám nezažil, nenapadlo mě, že může

být něco horšího než Amandin zvyk vyhledávat společnost v jakoukoliv denní i noční dobu. Ale vzhledem k tomu, že Baf! doprovázel stejnoslovný výkřik, probouzelo ve mně takovou hrůzu, že jsem v zájmu zkrácení času na močení začínal skoro už na chodbě.

Byl jsem vděčný, že si dědek vzal Amandu na starost, ale nikdy mě nenapadlo, že by jí během společně stráveného času dokázal předat technické znalosti nad rámec složení tranzistorového spínače z merkuru. Ostatně i vštípit jí základní hygienické návyky bylo na našem seznamu úkolů hned po porážce Společenství a obojí se zdálo dalece překonávat naše možnosti.

Jasně, když jsme se sešli nad Giuseppeho těstovinami a Amanda se zrovna někde houpala na kabelech jako na liánách, tvrdil Vodička, že se v útrobách lodi brzo vyzná líp než on, ale bral jsem to jako neškodný projev *rodičovské pýchy*, a dokonce i profesorka, která jinak trvala na tom, aby Amanda dohnala své vinou únosu zanedbané vzdělání, se jen shovívavě usmívala. Ale jak se zdálo, pletli jsme se oba – dědek vychovával ze Španělky svého nástupce, a ačkoliv ten proces nedokončil, Amanda zaujala jeho místo bez obav, aspoň tedy těch vlastních.

Nicméně bylo dobře, že jsem na Kraksnu dorazil až ve chvíli, kdy už okupovala kokpit,

protože jinak bych na Vodičkovu místo navrhl spíš Agu.

Všechny novinky, a že jich nebylo málo, zahalil stín dědkovy smrti. Ještě mě nepřestala pronásledovat ta Bohdanova, a už jsem ztratil dalšího člověka, na kterém mi záleželo a bez něhož bych se nikdy nedostal tak daleko. A že to bylo sakra daleko – nedlouho od útěku ze Základny zmaru jsem byl Kapitán Boučač, velitel svobodné lidské lodi, hlava Černé hordy, i když zatím jen imaginární, a ženatý muž.

Měl jsem za to, že o mém nečekaném svazku není potřeba mluvit s ostatními – dobře, jmenovitě s Gerasimem –, ale byla to Aga, kdo tu informaci vložil do odpovědi na otázku, co se vlastně stalo. Nepochyboval jsem, že pro žádnou chanu nejsem zase taková partie, aby se mnou chlubila, ale vzhledem k tomu, jak důležitá pro ni byla kor-fa, snad považovala za nutné zmínit se zbytku posádky i o bor-fě.

„To znamená, že sis našel holku?“ ujistil se Gerasim.

„Bor-fa je vysoce posvátný akt Ažina druhu,“ zastal jsem se chany.

„Ten náš má taky takové akty,“ Rus významně zamrkal, „takže pro to mám pochopení. I když mě trochu překvapil tvůj vkus, Nataša přece jen...“

„Ztratila hlavu,“ přerušil jsem ho.

„To se jí nepodobá.“

„Hodně se změnila, věř mi.“

Nepochopil, jak doslova to myslím, a úkosem se podíval na chanu. „Aga je pěkná kůstka, o tom žádná...“

Ještěrka temně zavrčela.

„Ale i když se mívá rádo to, co se škádlívá, nečekal bych...“, Gerasim se zarazil. „Moment! *Museli* jste se brát?“

Vzpomněl jsem si na náš souboj v aréně a hrozbu smrti, která nad námi visela. Na to, že jsem ji vyzval na bor-fu jen proto, abych si zachránil život, a ona mi ji dovolila naplnit, aby si po porážce zachránila ten svůj. I na to, že to mezi námi něco změnilo, jakkoliv křehké to zatím bylo.

„Jo. Vlastně jo.“ Usmál jsem se nad Rusovou neomaleností. „Ale nelitujeme ničeho.“

„Mluv za sebe, Moravče,“ zavrčela Aga a pak se otočila na Gerasima. „A ty radši nemluv vůbec.“

Gerasim by navzdory té instrukci bezpochyby pokračoval v rozborech mého manželství a chani-na předpokládaného požehnaného stavu, kdyby profesorka nezačala o Vodičkovi. Prvotní šok už u ní pominul, ale přesto se neubráníla slzám, když popisovala, co se stalo.

Na okamžik jako by se všechno zastavilo. Já, Kraksna, celý vesmír. Naše první smrt, první smrt člena mé svobodné posádky.

Alois Vodička.

Dědek.

„Kde je tělo?“ zeptal jsem se přiškrceně.

Profesorka zavrtěla hlavou. „Jediné, co po něm zůstalo...“

Rus mi podal lístek: „... je tohle.“

Přeběhl jsem očima po prvních řádcích a překvapeně zvedl hlavu.

Gerasim pokrčil rameny. „Já česky neumím, ale Danka mi řekla, že je to něco jako...“

„Seznam přání,“ doplnila profesorka rozechvěle. Slzy si otřela kapesníkem s monogramem, jedním z těch, co jí Vodička vytiskl, když se nad Namathé poprvé nalodila na Kraksnu. „Aspoň pokud jsem to správně pochopila.“

Byl jsem si jistý, že ano. Ačkoliv jsem si nedokázal představit, jak si ta přání dědek chtěl splnit. V případě většiny z nich to bylo... no, ve světě po invazi v podstatě nemožné. I tak jsem lístek schoval do kapsy a vydal se na ošetrovnu. Gerasim ani profesorka nebyli u toho, když Vodička umíral, a přestože jim Amanda řekla všechno, co věděla, měl jsem pocit, že jako kapitán a Vodičkův přítel bych měl něco říct Giuseppemu. Ale netušil jsem co, a asi i proto jsem byl rád, že Ital zrovna spí nebo možná spánek jen předstírá.

S Amandou jsem ale nemluvit nemohl, už proto, že měla v rukou životy nás všech.

Našel jsem ji na můstku, v křesle, v němž obvykle sedával Vodička, a na moment jsem si byl jistý, že se tam nad ovládacím pultem Kraksny hrbí on, snad že na sobě měla neobvyklé množství šatstva. Potom jsem si ale všiml řetězu barevných světýlek nalepeného nad monitory a neumělé kresby přilepené na hranu pultu. Byli jsme na ní všichni, jednoznačně jí však dominoval Vodička se srdíčky kolem hlavy a Aga s duhou místo ocasu, takže nebylo těžké uhodnout, kdo z posádky je Amandinu srdci nejbližší. Nebral jsem si to osobně, přece jen jsem s ní netrávil ani z poloviny tolik času jako dědek a nedovolil jsem jí projet se mi na zádech jako chana.

„Ahoj, Amando,“ pozdravil jsem potichu.

Otočila se na mě. „Ahoj, kapitáne.“

Nebylo to zase tak dlouho, co se ztratila, ale zdálo se mi, že od chvíle, kdy jsme se viděli naposledy, dospěla. Podle profesorky se pohybovala v lesích, a slunce a vzduch jí prospěly – navzdory smutku působila zdravěji než za celou dobu, co jsem ji znal. Rostla z ní krásná žena, možná o to víc, že už si svou dospělost uvědomovala. Nejspíš nepřestala milovat jednorožce, stále měla problém se společenskými konvencemi týkajícími se nahoty a vrchol zábavy pro ni představovala Gerasimova schopnost olíznout si vlastní loket,

ale přežila bez nás na neznámé planetě a místo čekání na záchranu sama zachraňovala. Stát se nadějí druhých, to člověka změní.

Posadil jsem se do volného křesla vedle ní, tam, kde většinou sedávala ona, dokud byl Vodička naživu. „Jsem rád, že jsi v pořádku.“

„Živá,“ opravila mě Amanda, „ale je mi smutno.“

„Mně taky.“

Chvíli jsme mlčeli.

Okolo Kraksny se rozprostíral vesmír a já si v něm snad poprvé připadal úplně ztracený. Invaže na Zemi, Bohdanova smrt, zmar na Namathé, ztráta Jednotykadláka a útok na Karchemiš... a teď i Vodička. Najednou se mi toho všeho zdálo moc.

„Vím, jak velkou cenu jsme zaplatili, ale jsem na tebe hrdý,“ řekl jsem nakonec.

Španělka ukázala na ovládací pult. „Umím řídit loď a vím i to, jak se učit dál. Mám přístup do databáze s rutašskými znalostmi.“

„Vážně?“

„Rutašové jsou obrovští pavouci.“

„Já vím.“

„Oni taky čůrají na zem.“

Amandina schopnost projevit se v jednom rozhovoru jako zdatná vesmírná pilotka i primitiveček s nevyrovnanými hygienickými návyky

mě nepřestávala udivovat. Ta bizarní slova mě ale zachránila před pádem do sebelítosti.

Naklonil jsem se k ní, jako by to, co jsem se chystal vyslovit, nesmělo zaznít nahlas. I mně samotnému to připadalo jako tabu – něco, o čem se ve slušné, a dokonce ani v té naší společnosti nemluví, něco, co by rozumného člověka nikdy nenapadlo. „Chtěl bych letět na Zemi.“

Španělka se na mě podívala, jako by si nebyla jistá, jak vážně to myslím. „Já taky. Spoustu věcí už o ní vím, ale nikdy jsem je neviděla. Nebo si to aspoň myslím.“

„Věci, které tam jsou teď, bys asi ani...“ začal jsem, ale při pohledu na Amandin opatrný úsměv, možná první od návratu na Kraksnu, jsem si zbytek slov nechal pro sebe.

Ze Země ji unesli jako dítě, a pokud si vůbec něco pamatovala, moc toho po letech strávených v kleci asi nezbylo. Báł jsem se, že se planeta, na kterou si možná vzpomínala nebo o níž jí vyprávěl Vodička, změnila k nepoznání. Nic z toho, co jsem si představoval, by si cestovní kancelář *Do nekonečna a ještě dál* do prospektu nenapsala a líbit se to nemohlo ani Španělce s tak pochybným vkusem.

„Musím tam něco důležitého vyzvednout. A taky bych chtěl splnit Vodičkova přání, tam na Zemi,“ zašeptal jsem.

Právě tam schoval plukovník Batista mrtvou schránku, jejímž prostřednictvím jsme se mohli spojit s jeho Pozemskými legiemi. Museli jsme se tam vydat, aspoň pokud jsme do smrti, jež mohla nastat rychleji, než by se nám líbilo, nechtěli bloumat vesmírem, sem tam uškodit Společenství a snít o tom, že se domů jednou vrátíme jinak než jako hledaní otroci. A když už tam budeme, proč si díky Vodičkovi a jeho přáním nepřipomenout, jaké to bylo, než jsme se jimi stali?

Amanda pomalu kývla, jako by chtěla, abych pochopil, že i ona bere jeho ušmudlaný papírek vážně. Ani mrtvá schránka pro ni neznamenal tolik jako možnost pro něj ještě něco udělat. „Já taky. Víím, jak se tam vrátit, a kvůli tomuhle nás tam vezmu.“

Expedice Alois 84

Interní vtip, který jsem vložil do názvu naší mise, nikdo z posádky nepochopil. Danka Krasiňski sice jakous takous představu o československé popkultuře z časů socialismu měla, ale když jsem na tabuli v zasedací místnosti napsal „Expedice Alois 84“, jen rozechvěle zašeptala, že Vodička působil mladší.

Poklepal jsem na tabuli. „Neviděla jste *Návštěvníky*?“

„Tu francouzskou komedii ze středověku?“ zapátral v paměti Gerasim. „Tak starý se mi nezdál.“

„Ne, ten seriál, ve kterém...“ Povzdechl jsem si. „To je jedno.“

Rozhodl jsem se svolat poradu a přečíst Vodičkův seznam. Vzhledem k povaze některých přání by možná bylo lepší to udělat až na Zemi, ale bál jsem se, že kdybych v jejich plnění selhal, ostatní by v misi nemohli pokračovat. Potřeboval jsem, aby Vodičkova přání slyšeli a pochopili.

I když pár z nich jsem možná nepochopil ani já.

Po pár týdnech, kdy se aklimatizovala v pilotním křesle, nás Amanda zavedla k uzlu, který nám mohl cestu na Zemi podstatně zkrátit. Za tu dobu jsme se s Vodičkovou smrtí sice nesrovnali, ale na jeho nepřítomnost jsme si zvykli. Už jsem ho nehledal na můstku Kraksny, a když začalo potrubí na druhém poschodí vydávat obskurní zvuky, musel jsem si s tím poradit s Gerasimovou pomocí.

Trvalo nám to sice dvakrát tak dlouho a většinu času jsem byl odsouzen poslouchat něco, co asi považoval za vtipné poznámky na téma mého manželství, ale nakonec se nám z nepravidelného klepání, z něhož mi naskakovala husí kůže i na místech, kde jsem žádnou kůži neměl, povedlo udělat rytmický zvuk. Gerasim to považoval za úspěch, a protože už jsem měl dost jeho otázek na Ažinu matku – „Neblázni, kápo, měl bys vědět, co tě za sto dvacet let čeká!“ –, ukončili jsme opravu se ctí a tichou dohodou, že se budeme druhému poschodí vyhýbat.

Španělka by nám s tím bezpochyby pomohla. Vodička totiž opravdu myslel na všechno a záznamy, které mu do hlavy nalili rutašové, připravil i pro Amandu. Když si na hlavu nasadila cosi, co připomínalo čepici se snímacími elektrodami při vyšetření elektroencefalografem, pokusil jsem se ji zastavit. Ne že bychom neocenili pilota

s rutašskými znalostmi, ale nasazení čepice mohlo vést k čemukoliv včetně praktického výsledku lobotomie.

Španělka neposlechla, a tak jsem jen se staženým žaludkem sledoval, jak otáčí zesilovačem na mně neznámém aparátu, který sestrojil vítkovický MacGyver. Nedokázal jsem si představit, jak bychom v letu pokračovali, kdyby nám Amanda odpálila jediného schopného pilota, tedy sebe. Aga by loď zvládla udržet v chodu, to ano, problém byl, že toho Španělka spoustu dělala intuitivně, stejně jako předtím dědek, nebo aniž by dokázala vysvětlit, co vlastně dělá, kdybychom se jí zeptali. Nehledě na to, že část z nás by to ani tak nepochopila.

Nevím, co přesně čepice s Amandinou hlavou provedla. Krabice, k níž byla připojená, chvíli hučela, a když přestala a Španělka si čepici sundala, zdánlivě nic se nezměnilo. Vycenila na mě zuby v širokém úsměvu.

„Páni, vím spoustu nových věcí!“ pochvalovala si, přestože většina z nich asi nesouvisela s pravidly slušného chování.

Každopádně jsme svého pilota měli, a ačkoliv jsem se snažil na můstku trávit většinu osobního volna, do problematiky řízení vesmírných lodí jsem pronikal jen ztěžka. O to víc mi pil krev Gerasim, který mě tam čas od času doprovázel.

Místo psaní poznámek čmáral nesmysly do deníku ukradeného Dance, utahoval si ze mě, že se v kokpitu schovávám před manželkou, hrál s Amandou přebírání provázku... a kdykoliv se na něco zeptala, odpověděl pohotově, správně a jako by o nic nešlo a vést tisícitunový kolos vesmírem bylo stejně snadné jako řídit ladu. Začínal jsem si připadat jako moje máma, která se rozhodla, že si k padesátým narozeninám nadělí řidičák, a o těch šedesátých byla stále ve fázi „instruktor mě už brzo vezme na skutečnou silnici“.

Gerasimovi jsem tu schopnost pamatovat si, co Amanda dělá, i když pro to možná neměl její přirozený talent, napůl záviděl a napůl ji vítal – kopilota jsme potřebovali a společnou budoucnost na palubě Kraksny jsem si dokázal představit spíš s Rusem než s Agou, přestože s ním mě, bohudíky, nepojila bor-fa. I tak jsem doufal, že konečně narazíme na něco, v čem budu lepší než on. Jako první kdysi ovládl mimozemské písmo a jako prvního ho Amanda pochválila, když nastavoval kurz Kraksny. „Ale co se týče buchet, nesahám ti ani po kolena,“ uklidňoval mě od ovládacího pultu. „Člověk tě na chvíli spustí z očí, a ty si hned nabrnkneš největší kočku z celého terária.“

Naštěstí byl dost chytrý i na to, aby podobné věci většinou neříkal před Agou.

Lay-la, sukru, kterého jsme zatím neměli kde vysadit a obětovat mu modul jsem odmítl, jsme na můstek ani jednou nepustili. Profesorka se přimlouvala, abychom s ním jednali jako s prozatímním členem posádky, ale i to jsem odmítl. Sukra se sice projevoval jako slušný pasažér, jenže to nebylo zárukou, že by informace získané na můstku nepoužil proti nám. Možná jsme s ním dočasně sdíleli Kraksnu, ale jen proto jsme nepřestávali být otroky na útěku a on lovcem odměn, ačkoliv mu to šlo ještě o něco hůř než Giuseppe-mu zpěv árií určených pro koloraturní soprán.

Když jsem se Itala, který s Lay-lem strávil nejvíc času, zeptal, jestli je nebezpečný, jenom něco zamručel. Od probuzení toho moc nenamluvil, což bych za jiných okolností ocenil, ale protože jsem si uvědomoval, co za jeho mlčení může, nelíbilo se mi to. Každý z nás měl právo na zármutek, jenže kdykoliv jsem se s Italem pokusil mluvit, odbyl mě tvrzením, že musí vařit, což bylo hloupé, protože kvůli nám rozhodně nemusel. Kuchyni si během jeho rekonvalescence vzali na starost ti nejnepravděpodobnější – profesorka se sukrou – a dopadlo to nad očekávání všech.

Když se to dozvěděl Giuseppe, radost mu to neudělalo. Připomněl, že by nás Lay-lo mohl všechny zabít, na což jsme odpověděli jen rozpačitým pokašláváním. Nakonec to byl

Gerasim, kdo namítl, že jsme odchovaní separátem a Giuseppeho močí, a když jsme přežili jeho vaření na Základně zmaru, nejspíš není v silách jednoho sukry nás otrávit, ani kdyby se o to intenzivně pokoušel. Profesorka Itala uklidňovala, že je s Lay-lem v kuchyni celou dobu, dohlíží na vaření a probírá s ním nesmírně zajímavou problematiku tradičního sukerského politického uspořádání – v té chvíli jsem zpravidla přestával poslouchat. Připadalo mi, že mozky všech ostatních jsou schopné pojmout gigantické množství informací, zatímco ten můj začíná bolet, už jen když mi Amanda vysvětluje fungování stabilizačních setrvačníků Jednorožce.

Možná to ale bylo tím, jak moc jsem se celou dobu soustředil na Vodičkova přání.

A teď jsem tu před ostatními stál s jednou rukou položenou na tabuli pod nápisem „Expedice Alois 84“ a hrnkem rutašského růžového kafe v té druhé a zoufale jsem si uvědomoval, jak je to celé šílené.

Aga mě pozorovala, jako by ten názor sdílela – dlouho jsme o tom spolu mluvili, a přestože od začátku uznávala nutnost nalézt schránku, jejíž souřadnice nám na Karchemiši dala Rudý vrabčák, plnění přání považovala na základě předchozích zkušeností s našimi misemi

za zbytečný risk. „Vodičkovi už to radost neudělá,“ konstatovala před pár dny očividně.

„Je to způsob, jak uctít jeho památku,“ namítl jsem.

Chana nakrčila čelo. „Nebylo by lepší zabít jednoho z jeho nepřátel a pomocí jeho střev provést rituál...“

„Ne!“ zarazil jsem ji a pak jsem zopakoval mírněji: „Ne, bohužel, takhle to na Zemi neděláme. Nebo aspoň doufám, že neděláme, i když Loydova střeva bych si zblízka prohlédl rád.“

Aga si to nechala projít hlavou a nakonec s misí souhlasila.

Amanda, která cestou k uzlu přepnula na autopilota, nápis na tabuli pozorovala s otevřenou pusou.

Z ušmudlaného útržku, který Giuseppe zachránil ze Stromotvrzi, jsem všechna slova dávno přepsal a ve skutečnosti jsem je už ani nepotřeboval číst. Opakoval jsem si je tolikrát, že by byla to první, co bych vyhrkl, kdyby mě někdo vzbudil uprostřed noci, aby se mě zeptal na vyjmenovaná slova po B. Paní učitelku Vencálkovou, která situaci, že mi o půlnoci vleze do postele někdo s touhou dozvědět se víc o tom, že *Bylina není kobyla ani býk*, považovala za pravděpodobnou, by takový vývoj asi překvapil. Ale paní učitelka už nejspíš skončila v konzervě.

„Alois Vodička si přál vrátit se na Zemi,“ začal jsem.

„Jako my všichni,“ souhlasil Gerasim.

„Přál si tam i...“ s nádechem jsem se pustil do vyjmenovávání, „... zajít do Národního divadla, dát si smažák, hranolky a tatarku, zapálit svíčku u hrobu své ženy a koupit si větrník v Labužníku.“

Rus se usmál, Amanda zatleskala a Dance se zaleskly oči. Asi netušila, co je Labužník, ale určitě už slyšela o zákusku se šlehačkou. Možná ji dojala ta svíčka. Problém byl, že to bylo jedno z těch normálnějších přání na Vodičkově seznamu.

Rozhodl jsem se utrpení neprotahovat a oddrmolil to nejlepší nakonec co nejrychleji: „Taky by rád šéfovi nachcal do kopírky, pomiloval Marušku z účtárny a získal zpátky svého psa. A nakopal enlilům prdele. Cituji, aby bylo jasno.“

V místnosti se rozhostilo ticho.

Složil jsem list, schoval ho do kapsy a rozhlédl se po ostatních.

Profesorka se trochu rozechvěle pousmála.

Lehce jsem na ni kývl.

Ostatní si nevšimli, že jsem zmínil jen devět z deseti přání, ale Danka seznam četla a pamatovala si, které jsem vynechal. Nahlas však neřekla nic.

„Pomilovat kohokoliv bude pro Vodičku možná problém,“ poznamenal Rus.

Aga dál vypadala, aspoň nakolik jsem dokázal číst mezi šupinami, nezúčastněně. Většina z těch věcí pro ni nemohla nic znamenat a dát si větrník v Labužníku jí asi znělo stejně nesmyslně jako vymocit se někomu do kancelářské techniky. Já se ale bál, že to močení bude možná snazší.

„Budeme mít psa?“ zeptala se Amanda. „Vždycky jsem chtěla psa!“

O psovi se Vodička nikdy nezmínil, takže jsem netušil, jestli je to čivava, nebo vlkodav, ani kde ho hledat, pokud je vůbec naživu. Neměl jsem ponětí, jestli ho jen nechal na Zemi, nebo jestli mu ho ještě před invazí ukradl soused. Doufal jsem proto, že by Vodička v duchu našich dosavadních misí ocenil i snahu bez ohledu na výsledek.

„Pokusíme se splnit co možná nejvíc,“ řekl jsem. „Země už ale není jako dřív. Je možné, že něco z toho... nezvládneme. Národní divadlo už nemusí stát a smažák mohl nahradit separát, ve kterém skončil dědkův pes i Maruška z účtárny. Pokusíme se uctít Vodičkovu památku, ale s vědomím, že by si nepřál, abychom tomu obětovali své životy. Souhlasíte?“

Všichni kývli.

Jen Giuseppe semkl rty o něco víc.

„Kraksna zůstane ve vesmíru,“ pokračoval jsem, „na Zemi sestoupíme ve výsadkovém modulu a v Jednorožci a přistaneme v Havířově. Všechna přání, až na jedno, se vynasnažíme splnit tam a v nedaleké Ostravě, potom se přesuneme do Prahy. Jak víte, obdržel jsem na Karchemiši pozemské souřadnice. V Praze by mělo být místo s informacemi, které potřebujeme ke spojení s plukovníkem Batistou a jeho lidmi. Ty informace jsou naše šance na setkání s odbojem. To po našem odchodu z huntských služeb pokládám za nejlepší a vlastně jedinou možnou cestu, jak dál bojovat proti Společenství.“

„Vaše hlavní město je nádherné,“ poznamenala Danka nostalgicky.

Pohnul jsem koutkem úst. „Nebo aspoň bylo.“

„Skvělé místo na líbánky,“ zamrkal na mě Gerasim.

Ještěrka zavrčela.

Význam toho slova původně neznala, ale Rus jí ho po prvním vtipu na téma *novomanžele na palubě* s radostí vysvětlil. Z celého srdce jsem doufal, že toho začal litovat v okamžiku, kdy ho Aga popadla za krk, zvedla do vzduchu a varovala ho: „Ještě jednou zopakuj ‚svatební noc‘, a přestanu být jemná.“

„Podle Amandy a Gertrudy můžeme cestou k Zemi využít dva uzly a zkrátit zbývající

čas přibližně na deset dní,“ vrátil jsem se k tématu.

Gerasim potichu hvízdal. Mnohaměsíční let, který jsme po únosu ze Země absolvovali s kulšeši, namačkaní ve stísněném nákladním prostoru lodi, zlomení na duchu a živení jen tak, abychom vydrželi na asteroid a umřeli až při otročení tam, se s něčím takovým nedal srovnat.

„A ty utečou ještě rychleji, když začneme hned.“ Amanda vyskočila na nohy. „Takže hurá na cestu.“

Všude dobře, doma nejlíp

Bohudíky za to, že dědek uvedl jako jedno z přání i návrat na Zemi, bez kterého se nedala splnit ta ostatní, ale tahle redundance mi umožnila škrtnout první bod na seznamu už v okamžiku, kdy se na hlavní obrazovce na můstku objevila modrozelená planeta.

Neměl jsem ponětí, co na ní Společenství za ten rok a půl mé nepřítomnosti napáchalo, ale z dálky několika desítek tisíc kilometrů vypadala stejná jako dřív. Krásná tak, až se mi při pohledu na záběry z venkovního skeneru sevřelo srdce. Gerasim měl pro mou náhlou citlivost množství vysvětlení, přičemž všechna souvisela s mým sňatkem, ale skutečnost byla mnohem jednodušší – na vesmír jsem si nikdy opravdu nezvykl. Podle toho, co jsem se dozvěděl o Stromotvrzi od Giuseppeho a Amandy, se ta planeta podobala Zemi. Nechal jsem si vyvolat její snímky z rutašské databáze a po všech místech, která jsme měli za sebou, jsem s nimi musel souhlasit – ale nebyla to ona. *Matka* byla jen jedna.

V černi okolního vesmíru se dál vznášely satelity, vědecké, navigační i meteorologické družice